

ΑΥΤΟΓΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

Ὁ μυστηριώδης γείτων δὲν ἦτο πράγματι ἐκεῖ ὅπως ἀκούσθη.

Μὴ ἔχων αὐτὸς τινα ὅπως ἀποχαιρέτιση, ἐξῆλθεν ἡσύχως κατὰ τὴν συνήθειάν του καὶ ἔλαβε τὴν ὁδόν, ὅπου εἶδον τὸν Γεράρδον παρακολουθοῦντα αὐτόν, μετ' ὀλίγον δὲ ἐβόδιζεν ἐν τῇ ὁδῷ Ρισελιέ, παρατηρῶν τὰ πέριξ τοῦ μεγάρου τοῦ Λουβοά.

Μία ὥρα παρήλθε κατὰ τὴν ὁποίαν πολλάκις ἐπανελάθεν :

— Θὰ εἶμαι σήμερον τυχερότερος ; Αὐτὸ τὸ ταξίδιον ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ εἶνε αἰώνιον !

Καὶ ὁ ἀνῆσυχος ὁδοιπὸρος παρετήρει πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

Αἶφνης εἶδε μακρόθεν προχωροῦντα ἀπὸ τὸ σκοτεινότερον μέρος τῆς ὁδοῦ, βαίνοντα παραπλεύρως τῶν σπανίων οἰκιῶν καὶ προσπαθοῦντα ὅσον τὸ δυνατόν νὰ κρυβῇ, ἄνθρωπον βαδίζοντα ταχέως, παρὰ πάσας τὰ προφυλάξεις, ἃς ἐφαίνετο λαμβάνων ὅπως μὴ φανῇ. Ἦτο ὁ Δεβῶτ, ὅστις ζωογονηθεὶς ἐκ τοῦ δρόμου καὶ σκεφθεὶς καλλίτερον ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν, ἔκρινε φρόνιμον νὰ μὴ παροξύνῃ δι' ἄφρονος τινος διαδήματος τὴν ὀργὴν τοῦ ὑπουργοῦ καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέγαρον νὰ παραλάβῃ πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Λουβοά μερικὰ ἔγγραφα καὶ ἓνα σάκκον, κεκρυμμένα εἰς τὸν προωρισμένον δι' αὐτὸν θάλαμον, λείψανα, ἰσχνὰ φεῦ ! τοῦ τόσον ταχέως κατάρρευσαντος μεγαλείου του. Ἐσπευδε λοιπὸν ὅπως προλάβῃ τὸν Λουβοά καὶ τὴν φήμην τῆς δυσμενείας του.

Τὸ ταπεινὸν ἀνάστημα, οἱ εὐρεῖς ὤμοι, αἱ βραχεῖαι κνήμαι τοῦ διαβάτου ἐξήγειραν τὴν προσοχὴν τοῦ ἐνεδρεύοντος, ὅστις διὰ μιᾶς προύχωρης κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ὁδοῦ διὰ νὰ εὐρεθῇ ἀντιμέτωπος μὲ τὸν ἐρχόμενον.

Οὗτος ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ τὴν συνάντησιν, ἀλλ' ὁ διαβήτης τῶν κνημῶν τοῦ περιέρου διήνυε κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τέσσαρας τοῦλάχιστον πόδας καὶ οἱ δύο ἄνδρες συννητήθησαν ὑπὸ ἓνα φανόν.

— Ὁ Δεβῶτ ! αὐτὸς εἶνε ! ἀνέκραξεν ὁ ἄγνωστος.

— Ὁ Λαγκομπέρζ ! .. ἐψιθύρισεν ὁ Δεβῶτ ἔντρομος, διότι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ μικρὸν παιδίον ἂν συνήντα θὰ ἐφοβεῖτο.

Ἀκουσίως οἱ δύο φίλοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ σκιὰ ἦτο πυκνοτέρα.

— Εἰς ποῖαν θέσιν σ' ἐπαναβλέπω ! .. εἶπεν ὁ ξιφομάχος ἐξετάζων τὰ διασχισμένα ἐνδύματα τοῦ προμηθευτοῦ, σοῦ ἑκαμὴν καμμίαν προσβολήν ; σ' ἔκλεψαν ;

— Μ' ἐλήστευσαν, μ' ἐδολοφόνησαν, ἐψέλλισεν ὁ ἀνθρωπίσκος· ἀλλ' ἄφησέ με νὰ ὑπάγω γρήγορα ἐκεῖ ὅπου ἔχω ἀνάγκην νὰ ὑπάγω.

— ὦ, ὄχι ! τώρα ὅπου σ' εὗρον δὲν σ' ἀφίνω πλέον !

— Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μόνον, ἄφησέ με, σοῦ ὑπόσχομαι δὲ ὅτι θὰ ἐπανεέλθω· δὲν ἔχω διόλου σκοπὸν νὰ ριζώσω εἰς αὐτὸ τὸ διαβολουμένο μέρος.

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις ;

— Εἰς τὸ μέγαρον Λουβοά.

— Ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν σου εἶνε αἱματωμένον !

— Ἀφοῦ σοῦ λέγω ὅτι ἀπεπειράθησαν νὰ μὲ δολοφονήσουν.

— Ποῖος ;

— Ὁ ἄχρετος Λουβοά, ὁ προστάτης μου.

— Ὁ Λουβοά σ' ἐκτύπησεν ! Λοιπὸν τὰ ἐχαλάσατε ; Εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ ἀνασκιρτῶν ἐκ τῆς χαρᾶς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ταραχθῶσιν οἱ μῦς τοῦ εἰδεχθοῦς προσώπου του.

— Μέχρι θανάτου.

— Καὶ εἰσέρχεσαι εἰς τὴν κατοικίαν του ;

— Διὰ νὰ παραλάβω τὰ πράγματα μου.

— Ἀνόητε ! ἐφιλονεικήσας μὲ τὸν Λουβοά καὶ τολμᾷς νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸ ἄντρον του ;

— Δὲν εἶνε ἐκεῖ τὸν ἄφησα εἰς Βονδύ.

— Πῶς τὸ εἰξεύρεις ; εἶπε μετὰ φωνῆς παγερᾶς καὶ πενθίμου ὁ ξιφομάχος. Αὐτὸς ὁ διαβολοῦς ἄνθρωπος δὲν ἐπιστρέφει ὅποτε θέλει εἰς τὴν κατοικίαν του ; δὲν ξεφυτρώνει ἀπὸ τὴν γῆν ; Μήπως εἰξεύρει κανεὶς ποῦ εἶνε ὁ Λουβοά ; Αὐτὸς εἶνε πανταχοῦ.

— Πράγματι ! εἶπεν ὁ Δεβῶτ ἀρχίζων ν' ἀνησυχῇ.

— Πίστευσέ με ! μὴ διαμένης οὔτε κἂν εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον· ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε ἐπικίνδυνος.

— Ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι μοῦ ἀπομένει εἶνε ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ μέγαρον... ἐκατὸν πιστόλαι !

— Καὶ τὰ ἑκατομμύριά σου ; .. μὲ τὰ ὅποια ἐπλήρωνες ὑπαλλήλους ;

— ὦ ! φίλε μου ! τὰ ἔχασα ὅλα.

— Ἐνεκα τῆς διαταγῆς διὰ τῆς ὁποίας οἱ καταχρασταὶ ἐξαναγκάζονται ν' ἀποδώσωσι τὰ κλαπέντα ;

— Πῶς ! τὸ εἰξεύρεις αὐτό ;

— Βέβαια !

— Εἶμαι κατεστραμμένος, φίλε μου, ἐντελῶς. Ὁ ἄθλιος κύριός μου μὲ κατεκρήμνισεν.

— Ἐγὼ ἀπεναντίας εὐρίσκομαι ὑψηλά, ἀπῆντησε βρενθυόμενος ὁ ξιφομάχος· ὁ ἀγαθὸς κύριός μου μὲ ἀνύψωσεν.

Ὁ Δεβῶτ προσέβλεψεν αὐτὸν θλιβερώς.

— Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος ! εἶπε στενάζων.

— Ἐπειδὴ δὲ εἶμαι καλὸς σύντροφος καὶ ὄχι ἐγωιστής, ὡς μερικοὶ γνωστοί μου, ἐσυλλογίσθη ἐὺθὺς τὸν παλαιόν μου φίλον καὶ κατέστρωσα μερικὰ σχέδια· θὰ σὲ βοηθήσω ν' ἀνεγερθῇς ἀπὸ τὴν πτώσειν σου.

— Εἶνε ἀληθές ; ..

— Δοκίμασε.

— Θὰ μὲ κάμῃς νὰ κερδήσω ;

— Τὸ ἡμῖσι πεντακοσίων χιλιάδων λιβρών.

— Μὲ τὸν λόγον σου ;

— Μὲ μίαν καλὴν ὑπογραφὴν.

— Καὶ τί πρέπει νὰ πράξω ;

— Νὰ ἐκδικηθῇς

— Κατὰ τίνος ;

— Δὲν θὰ σοῦ εἶπω τὸ ὄνομα εἰς τὴν συνοικίαν ὅπου εὐρίσκόμεθα.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ! ..

— ὦ ! ἀρετὰ ἔχασα τὸν καιρόν μου περιμένων δέκα ἀτελευτήτους ἡμέρας. Ἀφοῦ συννητήθημεν, ἡ εὐκαιρία εἶνε ἀρίστη. . . ἐγὼ ἐπείγομαι, ἃς σπεύσωμεν λοιπόν...

— Μὲ ἀναμένεις ; .. εἶχες λοιπὸν ἀνάγκην ἐμοῦ ; εἶπεν ὁ Δεβῶτ μετὰ τῆς δισπιστίας τῆς λίαν φυσικῆς μεταξὺ ἀνθρώπων τοιοῦτου εἶδους.

— Βεβαίως.

— Ἐξήγησέ μου τοῦλάχιστον...

— Ὅχι ἐδῶ.

— Ποῦ λοιπόν ;

— Θὰ ἰδῇς.

— Οὐδὲ βῆμα θὰ κάμω, ἂν δὲν εὕρω πρότερον κανένα ράπτην, ὅστις νὰ μοῦ ἐπιδιορθώσῃ τὰ ἐνδύματα ταῦτα, τὰ ὅποια μὲ ἀτιμάζουν. Δὲν τολμῶ νὰ διέλθω πρὸ τῶν φανῶν.

— Ράπτην ; αὐτὸ δὰ μᾶς ἔλειπε !

— Πουθενὰ δὲν πηγαίνω χωρὶς αὐτό.

Ἐχει καθεὶς τὴν φιλοτιμίαν του.

— Εἰς τὸ πρῶτον ἐμπορικὸν θ' ἀγοράσωμεν κλωστήν καὶ βελόνας καὶ θὰ σὲ ράψω ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐνῶ θὰ συνομιλοῦμεν. Κύτταξε ! ἰδοὺ ὅ,τι μᾶς χρειάζεται εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῶν Τάφρων τῆς Μονμάρτρης.

— Καὶ πῶς θὰ νίψω τὸ πρόσωπόν μου ;

— Εἰς τὸν ποταμόν.

— Ποῦ πηγαίνουμεν ;

— Εἰς τὴν κατοικίαν μου.

— Εἶνε μακράν ;

— Εἰς τὴν γέφυραν τῆς Μαρίας.

— Δὲν μὲ ἀπατᾷς σὺ τοῦλάχιστον !

— Ἐλα λοιπόν !

Καὶ οἱ δύο φαῦλοι, ἀφοῦ ὁ Λαγκομπέρζ ἠγόρασεν ὅ,τι ἡ φιλοτιμία τοῦ Δεβῶτ ἀπῆντε, διητυνῶνθησαν μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς Μαρίας κειμένην οἰκίαν.

ΕΗ'

ΕΡΓΟΝ ΑΚΑΤΑΝΟΜΑΣΤΟΝ

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ξιφομάχος ὠδήγει τὸν ἄξιον ἐαυτοῦ φίλον εἰς τὴν ἀπόκρυφον κατοικίαν του.

Ἀφοῦ ἀνῆψαν τὴν λυχνίαν, ὁ Δεβῶτ παρατηρῶν τοὺς ἀκαυρούς καὶ γυμνοὺς τοίχους τοῦ δωματίου, τ' ἀρχαῖα ἐπιπλα, τὰς καπνισμένας δοκοὺς τῆς ὀροφῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ μειδιάσῃ.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ, δὲν θαυμάζεις τὰ ἐπιπλά μου, οὐδὲ τὸ δωμάτιόν μου· ἀλλ' ἐγὼ ἐζήτησα πρὸ πάντων τὴν ἀσφάλειάν μου, καὶ ὡς βλέπεις, εἰς τὰ μέγαρα δὲν εἶνε τις ἀσφαλής. Ἡ οἰκία αὕτη βλέπει πρὸς τὸν ποταμόν· μὲ μίαν κλίμακα ἐκ σχοινίου ὅταν θέλω ἐξέρχομαι. Εἰς

τὴν οἰκίαν ταύτην δὲν κατοικοῦσιν ἄλλοι· ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν συνήντησα ποτὲ κανένα... Ἐξαίρεσει τοῦ γέροντος Ἰουδαίου, ὅστις μοῦ τὴν ἐνοικίασε καὶ τινων ἐρωτευμένων ζευγῶν διαβητικῶν, οἵτινες δὲν φροντίζουν περὶ ἐμοῦ οὐδ' ἐγὼ περὶ αὐτῶν, οὐδεὶς ἄλλος, πιστεύω, γνωρίζει αὐτὸ τὸ ἐρεῖπιον. Ὅπως εἰξέυρης δέ, εἶχα μεγίστην ἀνάγκην νὰ κρυθῶ, διότι ἂν ὁ Λουδοῦ ἠδύνατο νὰ ἐπιθέσῃ ἐπ' ἐμοῦ τὴν βαρεῖαν χεῖρά του, ἤμην χαμένος καὶ δὲν ἤρχομην εἰς Παρισίους με αὐτὴν τὴν πρόθεσιν. Ἐλα, ἄφησε τώρα τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐπίπλων μου καὶ κάθησε.

Προσέφερε πρὸς τὸν ξενιζόμενόν του παλαιὸν σκίμποδα ἐκάθησε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ ἑδρας· ἀνάμεσόν των ἐμεσολάβει ἡ τράπεζα μετὰ τῆς ἐπ' αὐτῆς λυχνίας.

— Εἶσαι καλὰ τώρα; ἠρώτησεν ὁ Λαγκομπέρζ.

— Ἦθελα νερόν.

— Ὡ τί φωνὴ βραγχνή!... Ἡ δίψα σ' ἐπνίξεν ἢ ὁ Λουδοῦ;... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχεις ἀνάγκην καλλίτερα ἀπὸ κρασί... Νὰ σοῦ προσφέρω ἐγὼ ἐξαίρετον.

Καὶ ἠγέρθη ὅπως λάβῃ φιάλην κειμένην ἐπὶ σκευοθήκης, ἐξ αὐτῆς δὲ ἔχυσεν ἐντὸς ποτηρίου καὶ προσέφερε πρὸς τὸν φίλον του, ὅστις ὅμως δὲν ἔπινε πρὶν ἢ ἰδῇ αὐτὸν νὰ πῇ πρότερον.

Ὁ Λαγκομπέρζ παρετήρησε καὶ ἐνόησε τὴν ἐπιφύλαξιν ταύτην.

— Τί ιδέας ἔχεις περὶ ἐμοῦ, ἀνόητε; εἶπε μετὰ τὴν σκαιὰν αὐτοῦ οἰκειότητα· ἂν ἤθελα νὰ σοῦ κάμω, θὰ σοῦ τὸ ἔκαμνα ἔξω· ἔχω ἀνάγκην σοῦ, ἐπαναλαμβάνω, ὥστε δύνασαι νὰ ἐμπιστευθῇς εἰς τὴν φιλοξενίαν μου.

— Ἀλλά, ἐπέλλισεν ὁ Δεβὼτ μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης καὶ περιφέρων ἀνήσυχον τὸ βλέμμα περίξ αὐτοῦ, τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἰξεύρει κανεὶς ποῦ εὐρίσκεται!

Καὶ ἔψαυσε διὰ τῆς χειρὸς τὴν ἄκραν τοῦ καλύπτοντος τὸν τοῖχον παλαιοῦ δέρματος, ἐσχισμένον καὶ κρεμασμένον.

— Ἀ, ναί! θέλεις νὰ ἰδῇς μήπως ἔχω κανένα κρυμμένον ἐδῶ νὰ σὲ ἀκούσῃ! εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ· ἄς ἐρευνησῶμεν· κύτταξε ὑποκάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀπὸ τὸ καθισμά μου, ψαῦσε τὸν τοῖχον!...

Ὁ Δεβὼτ ἐξακολουθῶν νὰ γελᾷ ἐξετέλει ἐν τούτοις τὴν κατ' οἶκον ταύτην ἐρευναν καὶ εὐρέθη πρὸ θύρας παραλλήλου τῆς θύρας τῆς κλίμακος.

— Αὐτό, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ, εἶνε εἰδός τι κομωτηρίου δι' ἐκείνους ὅπου ἀγαποῦν τὸν καλλωπισμὸν· τέσσαρες τοῖχοι γυμνοὶ καὶ μαῦροὶ χωρὶς παράθυρον καὶ χωρὶς διέξοδον, κύτταξε!

Καὶ ἐγείρων τὴν λυχνίαν ἔδειξε τὸ κενὸν τῷ ὄντι ἐμβαδὸν τοῦ θαλαμίσκου ἐκείνου πρὸς τὸν φίλον του.

— Ἀρχίζεις ὅπως οὖν νὰ ἡσυχάζῃς, δὲν εἶνε ἀληθές; τῷ εἶπεν. Λοιπὸν κάθησε, πῆε καὶ ἄς συνομιλήσῃ.

Ὁ Δεβὼτ, ἐκάθησε καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ μετὰ λύπης τὸ ἔνδυμά του.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ, ἐνῶ θὰ συνομιλῶμεν, θὰ διορθώσω τὸ φόρεμά σου. Δόσε μοῦ το· ἤμπορῶ νὰ κάμω καὶ διὰ σὲ ὅ,τι ἔκαμα μυριάκις δι' ἐμέ· ρίψε ὡς τόσον ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους σου αὐτὸν τὸν μεγάλον σάκκον ἀντὶ μανδύου.

Καὶ λαβὼν κλωστήν καὶ χονδρὰν βελόνην ἤρξατο μετὰ τινος ἐπιτηδειότητος νὰ διορθῶν τὸ ἱμάτιον, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ὁ Δεβὼτ ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ὁ Λαγκομπέρζ ἐπελήφθη τῆς συνδιαλέξεως.

— Λοιπὸν σὺ εἶσαι κατεστραμμένος καὶ ἐγὼ εἶμαι πλούσιος, ἐλέγομεν, σὺ ἀπειδιώχθης παρὰ τοῦ κυρίου σου καὶ ἐγὼ λατρεύομαι παρὰ τοῦ ἰδιοῦ μου.

Ὁ Δεβὼτ ἔνευσε καταφατικῶς.

— Σὺ λοιπὸν μοῦ προέτεινες ἄλλοτε νὰ με παραλάβῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου καὶ ἐγὼ σοῦ προτείνω σήμερον νὰ σὲ πλουτίσω.

— Ὑπὸ ποίους ὅρους;

— Αἶ, αἶ!... μὴ βιάζεσαι δὲ τόσον, παλληκαράκι μου!... Ἰδοὺ ὡστόσον ὅπου σοῦ ἔρραψα ἓνα κομβὶ με κλωστήν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἤμπορούσε νὰ κρεμασθῇ ἄνθρωπος. Διηγῆσού μου ἐντοσούτῳ τὸ ἀτύχημά σου καὶ ἔχομεν καιρὸν νὰ συνεννοηθῶμεν.

Ὁ Δεβὼτ διηγῆθη διὰ βραχέων τὰ συμβάντα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὐδὲν σημαντικὸν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ διαφορᾶς του.

— Βλέπω πραγματικῶς ὅτι ὑπάρχει σοβαρὰ ἀφορμὴ δυσαρρεσκείας μεταξὺ σας, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ... Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! τί νύχια ποῦ τὰ εἶχε! κύτταξε ἐδῶ μία σχισιὰ τρία δάκτυλα τοῦλάχιστον καὶ ἐπάνω εἰς τὸ κεντημένον μέρος· ἄς βάλλωμεν τὴν κλωστήν τριδιπλῇ. Ὁμολόγησε ὅτι ἔπραξα φρόνιμα ν' ἀλλάξω τέτοιον αὐθέντην καὶ νὰ προτιμήσω ἐκεῖνον ὅπου ἐξέλεξα.

— Δὲν μοῦ εἶπες ἀκόμη ποῖος εἶνε ὁ κύριός σου.

— Ἐνας Ὀλλανδός, τὸν ὁποῖον εἶνε περιττὸν νὰ ὀνομάσω ἐπὶ τοῦ παρόντος, πλούσιος, μετὰ πενήντα ἑκατομμύρια, τὰ ὅποια σκορπίζει γενναίως.

— Τί ὥραϊα! εἶπε στενάζων ὁ Δεβὼτ· καὶ σὺ τὰ μαζεύεις, αἶ;

— Τὰ σκορπίζει εἶνε ἀληθές, ἀλλ' εἰς τρόπον ὥστε νὰ ικανοποιῇ ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας του.

— Εἶνε πολὺ φυσικόν.

— Παραδείγματός χάριν, ἔχει τώρα μίαν ἰδιοτροπίαν, ἡ ὁποία τὸν κατέχει μέχρι παραφροσύνης. Ξεύρεις τί θὰ πῇ νὰ ἔχῃ κανεὶς μίαν ἐπιθυμίαν;

— Ναί, ναί!... δὲν εἰξεύρεις πόσον ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ τὰς διακοσίας πενήντα χιλιάδας λίβρας, περὶ τῶν ὁποίων μοῦ ὠμιλοῦσες εἰς τὴν ὁδὸν Ρισελιέ!

— Ἀκριβῶς εἰς αὐτὸ θὰ ἔλθω. Ὁ κύριός μου ἐπιθυμεῖ ν' ἀνταποδώσῃ εἰς κάποιον ὅλον τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ὁ κάποιος αὐτὸς τοῦ ἐπροξένησεν. Εἶνε καὶ

αὐτὸ ἐπιθυμία ὡς καθεὲς ἄλλη, ἂν εἰξεύρες δὲ πῶς καλεῖται αὐτὸς ὁ κάποιος θὰ ἐννοῦσες ἀκόμη καλλίτερα.

Ὁ Δεβὼτ διέστειλε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐδιπλασίασε τὴν προσοχὴν του.

Ὁ Λαγκομπέρζ ἐπέρασε τὴν χονδρὴν κλωστήν διὰ τῆς ὀπῆς τῆς βελόνης. Ὁ Δεβὼτ πλησίασας ἐβοήθησεν αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἡ ἐνδειξις αὐτῆ τοῦ ἐνδιαφέροντος προκάλεσε τὸ μειδίαμα τοῦ ξιφομάχου.

— Ναί, ἐξηκολούθησε, πρόκειται περὶ μιᾶς γυναικὸς ἀπατηθείσης, δολοφονηθείσης, ἔξυρῶ καὶ ἐγὼ! δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ τὸ μάθῃς. Τὸ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι ὁ κύριος διαρκῶς ὀνειροπολεῖ ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐχθροῦ του· τοῦ ἐκαρφώθη αὐτῇ ἡ ιδέα εἰς τὸν νοῦν του· θὰ ἰδῇς τέλος πάντων μέχρι ποίου σημείου φθάνει ἡ ἰδιοτροπία του. Ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ πεντακοσίας χιλιάδας λίβρας εἰς τὸν πρῶτον, ὅστις θὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι ὁ ἐχθρὸς του ἀπέθανεν.

— Εἶνε τῷ ὄντι ιδέα μυθώδης! εἶπεν ὁ Δεβὼτ.

— Καὶ ἐγὼ τὴν εὐρίσκω τοιαύτην.

— Ἐπειτα ἄλλο νὰ ὑπόσχεσαι κανεὶς καὶ ἄλλο νὰ ἰδῇ.

— Ὡ! δὲν ὑπεσχέθη μόνον, ἀλλ' ἔκαμε καὶ κάτι περισσότερον· ὑπέγραψεν ὑποσχετικόν· καὶ ὅταν ὁ κύριός μου ὑπογράψῃ, ἐκτελεῖ ἡ θὰ ἐκτελέσῃ ἀφεύκτως τὴν ὑπόσχεσίν του.

— Ἀλλά, παρετήρησεν ὁ Δεβὼτ, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι εἶπεν ἡ ὅτι ὑπέγραψεν, ἡ ἐπιγραφή μόνη δὲν θὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἐχθροῦ. Μετὰ ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπογραφήν, ἤμπορεῖ νὰ ζήσῃ ἀκόμη πενήντα χρόνια!

— Ὅχι, δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σου, Ἐνας φιλόσοφος, δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς ποῖος ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ μῖσος τῶν ἰσχυρῶν εἶνε παρόμοιον μετὰ τὴν ὁρμὴν τῶν ὄψεων καὶ ἄλλων φαρμακερῶν ζώων καὶ ἀποπνέει ἀτμοὺς βλαβερούς· ὅταν δὲ τὸ μῖσος εἶνε τόσον ἰσχυρόν, ὥστε νὰ παρακινήσῃ νὰ ὑπογράψουν ἀμοιβὰς πεντακοσίων χιλιάδων λιβρῶν, τί φοβεροὶ ὅπου θὰ εἶνε οἱ ἀτμοὶ του!

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ πρόσωπα κατὰ τῶν ὁποίων διευθύνονται οἱ ἀτμοί. Ἄν εἶνε χαρακτῆρος ὅπου ν' ἀντέχουν, ἂν ὁ ὄφις στέλλει τὸ δηλητήριόν του κατὰ ἑτέρου ὄψεως, τὰ δύο δηλητήρια ἐξουδετεροῦνται.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε ψυχρῶς ὁ Λαγκομπέρζ· ἀλλ' ἂν ἔχῃς αὐτὴν τὴν ιδέαν, ἄς μὴ κάμωμεν πλέον λόγον.

*Ἐπεστὶ συνέχεια.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ

Διήγημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΥΙΟΥ